

HA MAGUNKAT MEGÍTÉLNÉNK

2015. szeptember 6.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának előben elhangzott szövege belső használatra –

Azt, hogy a múlt héten miről szóltunk, meghallgathatják az interneten azok, akik nem voltak itt, vagy akik ma vannak először. Felettébb megsokasodott a letöltések száma a múlt heti tanítással kapcsolatban.

Az hiszem, hogy az évszázad tanításának lehetne nevezni. Nem magammal dicsekedem, hanem aki ezt meghallgatja, megérti és megcselekszi, az száz évig is élhet, vagy akár 120 évig. Az a kulcsa a hosszú életnek, amikor a Jézus tanításait meghalljuk, megértjük és megcselekedjük.

Az olyan pont, ahol a keresztények nagyon könnyen bemennek az ördög mellékvágányaiba, és ha erre figyelünk, akkor nagyon sok áldásban részesedhetünk. Könnyebb lesz a feljebbmenetelünk, és nem kell annyit küszködnünk az ellenségnek a gonosz mellékvágányaival.

A mai tanításnak a címe: Ha magunkat megítélnénk. Engedjétek meg, hogy így legyen, és rövid legyen a mai tanítás, mert sok mindenben vagyunk túl ma. Egy rövidke tanítás lesz, a lényeg benne lesz. Elfogadjátok tőlem ezt az igazságot?

Nem a sajátomat fogom mondani, hanem az Írást, a Szentírást, az Igét, az által, hogy a Szellem rálehelte, és azt mondta, hogy ez legyen az. Így fog a szívekbe hatolni az Ige. Olvassuk a kezdő Igénket nyitásként. Jézus szavai ezek a tanítványoknak, és nekünk, mert mi is tanítványok vagyunk, Őt követjük.

MÁTÉ 7,1–5.

1. Ne ítéljétek, hogy ne ítéltessetek.

2. Mert amilyen ítélettel ítéltétek, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértétek, olyannal mérnek néktek.

Visszajön ránk, ha elkezdünk ítélni. Ebből ez a tanulság.

3. Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?

Eléggé kontrasztosan mondja ezt Jézus. Van egy *kis szálka* a másikonak a szemében, és odamész, s megpróbálsz kipiszkálni, meg ügyeskedni, hogy az ne legyen ott. Fontoskodsz, és mindent elkövetsz, hogy az ott ne legyen, közben a te szemedben ott van egy akkora darab valami, amit Jézus úgy nevez, hogy *gerenda*. Ezzel a gerendával kezdjed, mondja Jézus.

Képzeld, hogy egy gerendát viszel a szemed előtt – csak úgy most képletesen –, látsz attól egyáltalán valami mást az életben? Semmit. Mindent el fog *takarni* a szemed elől. Ki van zárva,

hogy jól látod, hogy a másik szemében az a szálka ott van. Nem engedi láttatni veled az igazságot, ha ekkora gerenda van a te szemedben. Nagyon szemléletes ez a kép. Jézus hozta példának.

MÁTÉ 7,1–5.

4. Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van?

Ezt mondja Jézus. Ezek után kapnak egy *minősítést*, akik így cselekszenek. Jézus azt mondja nekik, hogy képmutatók! Ha Jézustól halljuk ezt, hogy képmutató, akkor el kell fogadnunk, hogy ez az igazság! Ha valaki így tesz, hogy más szemében keresgeti a szálkákat, és a saját gerendáival nem foglalkozik, akkor képmutatónak nevezi őt Jézus.

5. Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondolj arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!

Vagyis először is foglalkozz a sajátoddal! Aztán utána is a sajátoddal. Utána is fogsz még találni ezt-azt. Ha azt kisedted, továbbra is a saját dolgaiddal foglalkozzál. Vedd ki előbb a *gerendát* a te szemedből, és akkor gondolj arra, hogy kivessed a *szálkát* a te atyádfiának szeméből. Jézus szavai ezek. Fontolgassuk és gondolkodjunk ezen!

Vegyük úgy, hogy ez *érvényes ránk* nézve is. Ilyenkor, amikor olvassuk, ne valaki másra gondoljunk, hogy ezt Jézus neki mondta, mert ezt meg azt tette. Nem. Jézus ezt mindenkinek mondja. Lehet, hogy látunk éppen egy példát, ami mostanában zajlott, és azt mondjuk, hogy hú, ezt neki írta a Szentírás. Igen ám, de mindenkinek mondta, mindenkinek a sajátjával kell foglalkozni, ez a tanulság.

Vagyis ebben a témában, hogy ítélezünk, nagyon-nagyon óvatosnak kell lennünk, mert amilyen mértékkel *megítéljük* a másikat, az az ítélet *visszajön* ránk. A múlt héten hosszasan néztünk Igét erre, hogy miért ne tegyük ezt. Mondja az Írás, hogy idő előtt ne ítéljünk. Aztán olvastuk azt, hogy nem tudunk igaz ítéletet hozni, mert az ítéletnek szelleme azon van, aki az ítélszékekben ül.

Tehát már a megközelítésünk sem helyes ebben, mert nem vagyunk képesek azt az ítéletet meghozni, ahogy azt Jézus látja, és majd a maga idejében megítéli. Ezért jobban tesszük, ha *távol* tartjuk magunkat az *ítélkezésektől*, amikor a másikat keményen megítéljük. Nem helyes az Úr szemében, és ami nincs az Ő tetszésére, attól mindig jobb, ha távol maradunk, minél messzebb maradunk, és magunkat megőrizzük ezektől.

Ez az Igének a tanácsa, és próbáljuk magunkat ehhez tartani. Ha *elvéjtjük*, nagyon gyorsan *vissza* kell mennünk arra az útra, amit Jézus tanít, az igaz útra. Mi van akkor, ha az ember mégis lát valamit a Krisztus Testében? Jelenti ez, hogy szó nélkül kell mindent elnéznünk? Egyáltalán nem mondja ezt az Írás, hogy ez így van.

Nézzük meg, lépünk tovább ebben a témában. Megnézzük, hogy *mit tanácsol* az Ige, hogy *hogyan segítsünk* a másikon, ha látjuk, hogy bajban van. Azzal semmiképpen nem fogunk rajta segíteni, ha állandóan csak ítélezünk felette. Senkinek nem lett még jobb attól, hogy mindig a fejére olvasták, hogy mit tett. Attól csak nagyobb kárhozatba, büntudatba kerül, önvádolásba kerül, s ez nem fogja őt felemelni. Ugye? Van helyette valami jobb, amit az Ige tanít.

GALATA 6,1.

1. Atyámfiái, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti akik szellemiek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelídségnek szellemével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.

Ha elfogja valami bűn vagy kísértés, vagy valami nem helyénvaló, ti, akik szellemiek vagytok... Figyelmeztet az Ige, hogy ezt nem mindenki teheti meg, hanem azok, akik szellemiek, *felnövekedtek*, rálátanak úgy a dolgokra, ahogy *Isten látja*, ahogy a Szellem mutatja.

Ti, akik szellemiek vagytok... Ha valaki bekerül a gyülekezetbe, az első nap még nem mondhatjuk róla, hogy szellemi keresztény. Kis csecsemő, akit az Úr nagyon szeret, dédelget, növeszt, gondoskodik róla, neki pedig fel kell növekednie. De ők még nem szellemiek.

Sőt van, aki öt év után sem mondhatja el, hogy ő már nagyon szellemi keresztény, mert nem volt szorgalmas a növekedésben. Tehát itt felhívja a figyelmünket a Szentírás, hogy azoknak szól ez, akik *már szellemiek*. Mondd, hogy akik már szellemiek! Köszönöm!

Tehát ti, akik szellemiek vagytok, *igazítsátok* helyre az ilyet. Nézzük, hogy hogyan? Szelídségnek szellemével. Ó, ó! Ezt várja tőlünk az Úr, hogy legyünk szelídek belül. Hogy olyan *szelídséggel* szóljunk, hogy meg ne bántsuk a szívét. Kapott már elég bántást az életben az illető. Biztos vagyok benne, mindannyian így vagyunk. Ki így, ki úgy, ki jogosan, ki kevésbé, de csapkod minket az élet jobbról, balról!

Kell-e még, hogy itt bent a gyülekezetben is ilyen hangok hangozzanak el, és ilyen erőteljes kitérések legyenek a szentek között? Nem! Az Úr azt nem akarja! Azt mondja, hogy ti, akik szellemiek vagytok, próbáljátok helyrehozni azt, igazítsátok ki, de mindamellet gondotok legyen arra, hogy a *szelídségnek* szellemével tegyétek ezt! Mondd, hogy a szelídségnek szellemével! Nagyon *szereti* az Úr a szelídséget.

Mózes volt a legszelídebb ember. Isten őt választotta, hogy kivezesse a népét. A szelídség egy nagyon fontos tulajdonság, mert benne van Istennek a szíve, a szelídsége, ahogy hozzánk viszonyul, és szeretné, ha mi ezt át tudnánk adni egymásnak, amikor helyzetekkel kell foglalkoznunk.

Mert igenis vannak helyzetek, amikor foglalkoznunk kell valamivel, mert az Úr indít rá. Akkor kell ilyet tenni, ha az Úr indít arra, hogy ezt a helyzetet kezelni kell. Abban a helyzetben szükséged van arra, hogy *beszélj* a másikkal. Mit kell akkor tenni?

A *szelídség* szellemével kell odamenned, ügyelvén arra, hogy magadat *kísértésbe ne vidd* közben. Látod-e a veszélyt? Míg a másikat kiigazítod, te magad kísértésbe eshetsz. A szeretet útjáról nagyon könnyen le lehet jönni, ha az ember elkezd a másikat méregetni, meg kifogásokat keresni, továbbá megítélgetni.

Ha az ember ezt nem az Úr indíttatására teszi, és nem a szelídség szellemével teszi, akkor saját maga is kísértésbe kerülhet. Erre nagyon kell vigyázni. Mindenki csak saját magára tud. Saját magunkra.

A szelídségnek szellemével való *kiigazítás* mit jelent? Azt jelenti, Isten mindig az *Igével* dolgozik. A Filippi 2,16-ban mond nekünk az Ige valamit erről. Azt írja ott az egyik szeretett kedvenc versem:

FILIPPI 2,16.

16. Életnek beszédét tartván elébük; hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába.

Amikor egy ilyen helyzet előáll, hogy valakivel beszélned kell, és *kiigazítások* szükségesek, akkor kell vened az *életnek a beszédét*. Oda kell *tartanod* a másik elé, hogy ezt nézzed meg, ezt írja a Szentírás. Ez az életnek beszéde. Így kellene, hogy legyen.

Isten így lát téged, Isten azt elvégezte érted, és neked így kellene járnod az Ige szerint. Ezt a beszédet a másik elé kell tartanod. Mit kell tenned? Az Igét kell szólnod, az az életnek a beszéde, a szeretetnek a beszéde, a kegyelemnek a beszéde.

Az igazságot szólván szeretetben – mondja egy másik helyen az Efézusban. (Ef. 4,15) Szeretlem megfordítani is. A *szeretetet szólni* igazságban. Ez ugyanolyan jót tesz nekünk. Ugyanolyan jó. Csak a *szeretet* és *igazság* kötelékében lehet *helyzetekkel* foglalkozni. Úgy, hogy közben *vigyázol* magadra, hogy te magad is kísértésbe ne kerülj.

A *kísértés* egyik fázisa, hogy az *ítéleteket viszed* a másokra. Megítéled őt úgy, hogy abból ő nem felemelkedéssel jön elő, hanem kárhozzatással. Akkor ítéltetél. Az ítélethez csak az Úrnak van joga. Ő az, aki hivatott erre. Ő az ítéltőbíró.

A mi dolgunk, hogy *segítsünk* a másoknak kijönni helyzetekből, ha beleesett valamibe. Ezt a *szelídségnek* szellemével, és az *életnek beszédével* tudjuk megtenni, nagy *szeretetben*, az *igazságot* szólva. Ezt várja tőlünk az Úr. Ez a részünk, amit a Szentírás nekünk megenged, és amire kér minket. Ezt kell tennünk, és majd az Úr foglalkozik az Ő szolgájával.

Az Úr hatalmas arra, hogy bárkinek az orrára koppintson, ha eljött az ideje, de az Úr *hosszútűrő*, azt tudnotok kell. Az Úr *hosszútűrő*, irgalmas és kegyelmes. Az 1Korinthus 11-ben, ahol már jártunk, és el is olvastam nektek, de akkor utolsó előtti részként olvastam. Most pedig a tanítás részeként fogom nektek újra elolvasni.

Az *önmagunk megítéléséről* tanít itt minket az Írás. Tehát hogy ne a másikat ítélgessük, és ott észrevegyük azt a szálkát, és megpróbáljunk vele valamit kezdeni, s nagy feneket keríteni a semminek – bocsánat a kifejezésért –, hanem a szálkák helyett a gerendákkal foglalkozunk a saját életünkben.

Erre mondja Jézus azt, hogy *önmagunkat* viszont meg kell ítélnünk. De nem kárhozzatással! Magunkat se kárhozzatassuk, hanem ítéljük meg azt, ami a szeretet tükrében szükséges. Hozzunk ítéletet, mit mond erre a szentírás?

1KORINTHUS 11,31–32.

31. Pedig ha mi megítélnénk magunkat, nem ítéltetnénk meg.

Akkor szükséges nekünk ezt elvégezni? Feltétlenül, mert így folytatódik: ha ezt megtennénk, nem ítéltetnénk meg. Létezik a keresztény számára *ítélet*? Sajnos létezik. Itt van megírva. Ez is az Úr kegyelméből van.

32. De mikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhozzatassunk.

Kitől ítéltetünk? Az ördögtől vagy az Úrtól? Az Úrtól. Az Úrtól taníttatunk. Ebben is az Ő jobb keze van benne. Taníttatunk! Amikor Ő egy *ítélettel* van irántunk, akkor az Úrtól *taníttatunk*, hogy a világgal együtt el ne kárhozzatassunk – mondja.

Más bánásmódban van része a kereszténynek, mint a világnak. De ha magunkat nem ítéljük meg, előbb-utóbb számíthatunk rá, hogy lesz egy ítélet. Ezt Jézus nem tőlünk várja, hogy mi ítéljünk a másik felett, ez majd az Ő része lesz. Az Ő nagy kegyelméből, ezt hozzáteszem, és hosszan tűrő. Hosszú és hosszú és hosszú és *hosszútűrő*. Ilyen a mi Urunk.

Amikor ezeket hallod, akkor nem félelemben kell lenned! Az Úr *nagy kegyelmű*. Az Úr ad időt a megtérésre. Az Úr *ad időt a megtéréshez* a szentjeinek. De ha ezt nem tesszük meg, itt írja, akkor van az, hogy ha nem becsüljük az Úrnak testét valamilyen vonatkozásban.

Tehát nem a szeretetkapcsokban vagyunk, hanem máshogy. Nemcsak az úrvacsorára vonatkozik ez az ígérés. Az Úr *Testét becsülni* azt jelenti, hogy minden egyes tagra *úgy tekintesz*, mint magára az Úr Jézus Krisztusra. Úgy szabad *bánnod* csak a másikkal, ahogy az Úr *Jézussal* tennéd. Mert Ő lakik a másikkal is.

Személyesen magára veszi, ha a másikkal nem szeretetben szólsz. Mintha ellene tettél volna, a Szeretet ellen vétkeztél. Ki kell magunkat igazítani! Meg kell magunkat ítélni! Mondjad velem: *meg kell magunkat ítélni, hogy ne ítéltesse meg!* A Szentírás szavai ezek. Szentírás írja – múlt héten is jártunk ott, most újra elolvassuk, nagyon fontos igevers –, és tanulság van benne.

1PÉTER 53,8.

8. Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresve, kit nyeljen el:

Az, hogy nagy hitben vagyunk, nem azt jelenti, hogy elvesztettük a fejünket. A józanság szellemét nekünk adta az Úr. Az erőnek, a szeretetnek és a józanságnak a szellemét kaptuk. Ebben a világban józannak kell lennünk. Van-e ellenségünk? Van. A ti *ellenségeitek legyőzött*, megsemmisített, fegyverzetétől megfosztott, trónjától fosztott, *de ellenség!* A ti ellenségeitek.

Na, ki ez, nézzük! Az ördög! Sokan nemcsak hogy az Istenben nem hisznek, az ördögben sem hisznek, semmiben nem hisznek. De a Biblia tanítja az *Isten* létét és az *ördög* létét is. Az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresve, kit nyeljen el. Látod-e ezt a képet, ahogy körbejár? Nézelődik, szimatol. Szimatolja a szenteket, hogy na, van-e egy kis rés valahol, hogy beljebb kerüljön.

S akkor, ha egy kis teret nyer, megint beljebb és megint beljebb, és a végén akkora helyet kap, hogy a szerencsétlen szentet elnyelte, nincs többé. Hosszú időbe telik az ilyen, de az Ige ezt írja, hogy körbejár és szimatol. S hogyha nem talált helyet, akkor egy *idő múlva visszajön*, és megint körbejár és szimatol. Keresi, hogy elnyelhesen valakit.

Miért nem nyel el mindannyiunkat egyszerre? Mert nem tud. *Nincs hozzáférése. Az Igében járó*, a szent vérrel meghintett, a *szent vérben lépdelő* keresztényhez nem férhet hozzá az ördög! Aki az Igében él, azt érvényesnek tartja magára, ahhoz nincs hozzáférése az ördögnek.

Még ha próbálkozik is, abból mindig Isten dicsőségére lesz bizonyosság. És gyarapszik a bizonyosságunk Istennek a jóságáról, Istennek az oltalmáról, Istennek a megőrzéséről. Minden esetben, ha egy *hitben járó* kereszténnyel kikezdsz, akkor pórul jár. Mert ostoba. Rengeteg bizonyosságunk van. Jobban tette volna az ördög, ha hozzá sem nyúl ahhoz a helyzethez.

Nézzük meg Kenneth Hagin esetét! Az orvosok koraszülöttként lemondtak róla, s nem is gondolták, hogy életben marad. Az ördög nagyon sokszor próbálkozott vele, hogy kilopja a hitét. És nézzétek meg, a világot átítatták a könyvei és a tanításai, s egy hitben járó gyülekezeti Test épült fel a kijelentések által, amit ő kapott. Az ördög nagyon-nagyon sokat vesztett. Ha Hagin nem lett volna megkísértve, soha nem lett volna rászorítva arra, hogy a hitének utána nézzen. Nagyon *jó helyzeteket* tud kialakítani az Úr abból, hogyha az ördög packázik velünk.

A Jézus nevében így kell tekinteni a helyzetekre: a *győztesek* mi vagyunk! Tehát szertejár, keresve, kit nyeljen el. Az ő része, hogy körbejár, szimatol és keresgél, keresi az áldozatait. El akar nyelni minket. Azt azért jobb, ha tudod, hogy megvannak az ő tervei is. Tervei, hogy elnyeljen minket. Meg tudja-e tenni? Nem tudja!

Aki a Jézus *nevével él*, aki a *szent oltalom alatt* van, aki *beteljesedett* a Szent Szellemmel, aki az *imát* imádkozza, és az *Igét* vallja, azokat nem lehet elnyelni. Mondd: nem lehet azokat elnyelni! Ámen. Ezt nagyon fontos látnod!

Tehát ne ördögtudatunk legyen, de tudjuk, hogy létezik. Ne ördögtudatúak legyünk, ne féljünk tőle! Tudjuk a szándékát, legyünk *tisztában a szándékaival*. Ne úgy éljünk, mintha nem létezne, mert létezik és leselkedik. De ne ördögtudatúak, hanem istentudatúak legyünk!

Az igetudatunk legyen meg, és ne azért ne cselekedjük azokat, amiket majd most olvasunk, mert rettegünk az ördögtől, mert félünk, hogy elnyel, hanem *azért cselekedjük a jót*, mert szeretjük a Jézust, és *szeretjük az Istent!* Mi a fókuszunk? A fókuszunk nagyon fontos. Mindig *Jézusra* fókuszálunk és az Igére, így megyünk előre.

EFÉZUS 4,26–32.

26. Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon;

Tehát az egyiket szabad, a másikat nem. Ha harag gerjed a szívedben – Jézussal is megtörtént, hogy szent haragra gerjedt. Ez egy *indulat*, ami ha jelentkezik, akkor foglalkozni kell vele. De tény az, hogy ha ott van az emberben a harag, indulat, azt észre kell vennünk, és le kell *uralnunk!* Addig mehet, amíg tudod azt uralni. Most haragszom, de nem fogok vétkezni.

Ezt mondja itt az Ige: Ne vétkezzetek! Ne legyen következménye annak, amit most munkálsz. *Foglalkoznod* kell vele, ha ott a harag. Nézzük, mit kell tenni? A nap le ne menjen a ti haragotokon! Aznap *estig* egyezzel ki magaddal! Tegyéi rendet a szívedben! Aznap *estig*.

Ha nem sikerül, ne menj el aludni! Imádkozd át az egész éjszakát! *Virrasszál*, éber legyél addig, amíg azt le nem tudod magadban tenni, addig nem fekhetsz le! Nem viheted magaddal az álomba, mert nem lesz békeséges álmod.

Azt mondja itt az Írás, hogy ám haragudjatok, de ne vétkezzetek! A nap le ne menjen a ti haragotokon! Vagyis ha ezt a *haragot viszed* magadban, akkor már a *vétkek felé* fogsz haladni. Meg kell egyezned a szívedben. Itt folytatja, hogy:

27. Az ördögnek pedig ne adjatok helyet.

Ha nem így tennél, akkor egy bizonyos *helyet adtál* vele az ördögnek a szívedben, ha azt a haragot nem tudtad elengedni bárki felé, bármi legyen az. Folytatja, hogy hogyan lehet az ördögnek helyet adni. Nézzük meg!

28. Aki lopott, többé ne lopjon; hanem inkább munkálkodjék, cselekedvén az ő kezeivel azt, ami jó, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek.

Érdekes. Gondolkodtam, miért pont ezzel kezd? Annyi mást is mondhatott volna elsőre. Nem vagyunk annyira tolvajok azért. Tudod, miért mondja, hogy aki lopott? Mert a tolvaj nem egyébert jön, hanem hogy lopjon, öljön, pusztítson. Ha valaki lopott az életében, akkor azzal közösséget vállalt a tolvaj (ördög) természetével, és helyet adott az ördögnek.

A tolvaj nem egyébert jön – így nevezi az ördögöt –, hogy lopjon, öljön, pusztítson. Ha valaki tolvajkodásból él, vagy *lopott*, akkor avval fel kell hagynia, amint ráismert, hogy az Úr benne lakozik, mert különben *helyet adott* az ördögnek. Itt van a 27-es versben: az ördögnek ne adjatok helyet. A lopással helyet adunk az ördögnek, mert a tolvaj ő, és ezzel az ő közösségében vagyunk, ő cselekszi ezeket.

Úgyhogy aki lopott, többé ne lopjon, hanem inkább *munkálkodjon*, mondja itt. Ez egy jó tanács. Cselekedvén az ő kezeivel azt, ami jó, hogy legyen mit adni a szűkölködőnek. Látod,

Isten mire gondol? Legyen neked, és *tudj adni* valaki másnak. Ez Isten szíve. Isten azonnal másra is gondol. Neked segít, és menj, *segíts* a másiknak! Legyen mit adni a szűkölködőknek.

EFÉZUS 4,26–32.

29. Semmi romlott beszéd a ti szátokból ki ne jöjjön, hanem csak amely hasznos és szükséges az építésre, hogy kegyelmet adjon a hallgatóknak.

Még mindig az a gondolatkör, hogy az ördögnek *ne adjatok helyet*. Azt jelenti, hogy adhatunk helyet az ördögnek, ha *nem vagyunk figyelmesek* a keresztyén utunkra. Direkt felhívja a figyelmünket, hogy az ördögnek ne adjatok helyet! Ha ezt így írja, akkor az is meglehet, hogy adtunk helyet az ördögnek.

Semmi *romlott beszéd* a ti szátokból ki ne jöjjön! Itt nem csak a *káromkodásról* ír. Az is romlott beszéd. Nézzük meg, mi még a romlott beszéd! A *káromkodás* ma már olyan megszokott dolog, hogy úgy elengedjük ezeket a kötőszavakat, hogy észre sem vesszük. Már aki, mert nem mondom én, hogy ez általános, de ha kimész a világba, ezt hallod.

Ha valaki keresztyén, és ha valaki elkötelezett keresztyén, ezeket szépen *le kell tennie*. Nem mondom, hogy ez mind megtörténik egy nap alatt, de tudnod kell, hogy munkálkodnod kell rajta! Tehát a romlott beszéd a szátokból ki ne jöjjön – utána írja –, hanem csak amely hasznos, és szükséges az építésre. Csak olyan beszéd jöhet ki a szánkából, ami *építi* a másikat!

Ami nem ilyen beszéd, az romlott beszéd. Ezt mondja az Írás itt, hogy ez ne jöjjön ki a szánkából. Amikor te mondasz valamit és az *nem építi* a másikat, hanem *kárhoztatja* – és most az ítélekezésről van szó –, akkor az romlott beszéd volt, és az ördögnek *helyet adtál* vele valamilyen mértékben.

Csak amely hasznos és szükséges az építésre, hogy *kegyelmet adjon* a hallgatóknak. Látod Isten szívét? Kegyelmet akar adni. Amikor te beszélsz, és szólsz a másikhoz, akkor az Úr kegyelmet akar neki szólani. *Kegyelmet szolgáltatson* az, amit szólsz a másik szívéhez, hogy ismerje meg belül az Isten kegyelmét.

Hogy Isten milyen *kegyelmes* felé, hogy Isten mennyire *szereti*, hogy Isten mennyire *irgalmas* hozzá. Kegyelmet szolgáltatson, amikor te szólsz. Másra ne nyisd meg a szádat, mert az romlott beszéd! És ha nem így teszel, akkor *megszomorítod* Istennek Szellemét, mert a gondolatot még le sem zárta, de így folytatja:

30. És meg ne szomorítsátok az Istennek Szent Szellemét, akivel meg lettetek pecsételve a megváltás napjára.

Lehetséges, hogy az ember, amikor beszél, megszomorítja Isten Szent Szellemét? Lehetséges! Mindannyian voltunk ott, hogy mondtunk olyat, ami nem volt Isten Szellemének tetszésére. Valaki *érzékenyebb* Isten közösségére, akkor elég gyorsan *észreveszi*, hogy nem olyan a Szent Szellem, mint szokott lenni igazán.

Ha olyat mondtunk, amit nem kellett volna, azonnal meg kell magunkat *igazítani*, és meg kell abból *térni*! El kell ismerni, hogy azt tettük, és az Úr elé járulni. Meg kell magunkat igazítani, venni kell a szent vérből, hogy *újra tiszták* legyünk, mert különben megszomorítjuk Istennek Szent Szellemét, akivel meg lettünk pecsételve a megváltás napjára. Utána folytatja, hogy mik szomorítják meg a Szent Szellemet, egy felsorolás jön:

31. Minden keserűség és fölgerjedés és harag és lárma és káromkodás kivettessék közületek minden gonosszággal együtt;

Ha körülnézünk ma a világba, szinte minden embernek meg van keseredve a szíve valamiért. Minden keserűség és fölgerjedés és harag. Az előbb jártunk itt a haragnál és fölgerjedésnél. Aznap este *nem fekhetsz le*, amíg az ott van a szíveden! Ki kell egyezned a szívednek a dolgaival, meg kell *békülnöd*, meg kell engedned, meg kell bocsátanod, bármi legyen az ott, ami a zűrzavart okozza! Aznap estig el kell rendezned!

Harag, lárma és káromkodás *kivettessék* közületek! Nem idevaló, mondja az Úr. Nem a Krisztus Testébe való, vessétek ki ti magatokat! Mindenki saját magát megítélve. Vessétek ki közületek minden gonoszszággal együtt – mondja. Most nézzétek, milyenek legyünk helyette.

EFÉZUS 4,26–32.

32. Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, és bocsássatok meg egymásnak, miképpen az Isten is megbocsátott néktek a Krisztusban.

Előljárónk volt ebben Isten. Nem úgy van, mikor a földön itt járt Jézus, és mondta a tanítványoknak, hogy ha ti meg nem bocsátotok, a ti mennyei Atyátok se bocsát meg néktek. Ez még a *kereszthalál előtt* volt.

Most a megbocsátás úgy van, hogy ahogy Isten *megbocsátott* néktek a Krisztusban, úgy bocsássatok meg *ti is egymásnak*. Vagyis a te *adósságod* Őnála el van engedve. Ő megbocsátott neked. Ezt jó, ha tudod. Ő nem kárhoztat téged, és ugyanezt elvárja tőled is, hogy legyetek *Istennek utánzó*i, és úgy tegyétek, ahogy Ő teszi.

Bocsássatok meg a másoknak! *Engedjétek el*, bármi adóssága volt! Bármit tett ellenetek, engedjétek el! Mert az Atya is megtette ezt teéted. Tudod, hogy miért kéri? Mert ebben van a te szabadságod! Ha ezt meg tudod tenni, akkor szabad vagy. Akkor érzed azt, amit az Ige mond, hogy az én Igém szabaddá tesz. Elvégzi azt veled.

Nincs többé olyan, hogyha ő arra jön az úton, akkor átmegy a túloldalra, vagy nem mész arra, vagy nem köszönsz. Nincs többé, szabad vagy. Mindenki felé. Nincs adósság, *eltöröltetett*, megbocsátottál mindenkinek. Ezt kívánja Ő tőled, s ha ezt teszed, akkor a Szent Szellem *örvendezik* benned. Ha nem így teszel, akkor a Szent Szellem *megszomorodik*, és az ördögnek helyet adtál.

Választhatsz, melyiket teszed? Nagyon óvatosan, mindig a jót válasszuk, ugye? A jót választjuk, ahogy az Ige mondja. Nem azért választjuk ezeket a jókat, hogy tartunk az ördögtől, hogy félnénk tőle, vagy rettegnénk tőle, szó nincs ilyenről. Azért *tesszük a jókat*, mert szeretjük az Úr Jézust, és *szeretjük az Istent*, és az Ő *örömére* akarunk lenni.

Az Ő Szent Szellemének a közösségében akarunk jobban lenni, s hogy meg ne szomorodjon Ő mibennünk. Mi a Szent Szellem *hordozói* vagyunk itt a földön. A testünk a Szent Szellem temploma lett, és a lelkünknek is az Ő *tetszésére* kell lenni. Mindenben, amit teszünk, az Ő *tetszésére* kell lennünk, ez vezérel minket.

Nem az, hogy sok keresztény remegve remeg az ördögtől, hogy az ördög megfogja így, vagy megfogja úgy. Nem foglalkozunk vele! Nem ő van a fókuszban. Csak tudjuk, hogy leselkedik ránk, és nem adunk helyet neki, hanem az Úrra nézünk. Nagyon fontos nézőpontbeli változás kell sok-sok kereszténynél.

Ahogy mondta egyszer az egyik drága tanítványa Hagin testvérnek: futásra bírtam az ördögöt. Csak az az egy baj van, hogy én futok elöl, s az ördög utánam. Mi nem ilyen keresztények vagyunk. *Nem félünk*, nem rettegnünk az ördögtől, tudjuk a szándékait, ismerjük a szándékait, és azon kívül, hogy kijelentjük, hogy *le van győzve*, nem foglalkozunk vele többet.

Nem foglalkozunk az ördöggel többet, nem hajtjuk a vizet a malmára, mert tudjuk a szándékait. Menjünk el a Lukács 12-re! A Lukács 12-ben a drága Úr Jézus Krisztus szent Igéje: vagyis, *ha magunkat megítélnénk*, ugye ezt mondja?

Ez a mi részünk, ezzel kell foglalkoznunk, a saját részünkkel, azokkal a *gerendákkal*, amik még ott vannak. Ha azokat kiszedtük, akkor lesznek majd kisebb gerendák, ha azokat is kiszedtük, akkor megint lesznek majd még kisebb gerendák.

Tökéletesek csak *odaát* leszünk. Ezt tudnunk kell. Ha valaki magáról azt állítja, hogy ő már tökéletes, akkor várnak rá a kapuk odafent. Foglalkozunk a gerendákkal! – ez a mi részünk. Nagyon megszívlelendő, amit Jézus mond nekünk ebben a témakörben:

LUKÁCS 12,58–59.

58. Mikor pedig a te ellenségeddel a fejedelem elé mégy, igyekezzél az úton megmenekedni tőle, hogy téged ne vonjon a bíró elé, és a bíró át ne adjon téged a poroszlónak és a poroszló a tömlőbe ne vessen téged.

Itt az „ellenség” szó azt jelenti, akivel még nem egyeztél meg. Lehet keresztény testvéred, akivel nézeteltérésed van, akivel torzszalkodásban voltál, vagy vitád van vele. Mész a fejedelem elé, jössz be a gyülekezetbe, Isten közössége elé, akkor „*igyekezzél az úton megmenekedni tőle*”, vagyis egyezz ki vele, amíg az úton vagy.

Ha nem úgy teszel, ahogy az Ige mondja, hogy aznap estig elrendezed a haragodat, akkor előbb-utóbb rossz kezekbe kerülsz, mert az Úr ugyan hosszútűrő, de ha magadat nem ítéled meg egy helyzetben, akkor előbb vagy utóbb valahol ítélet fog érni minket – olvastuk az 1Korinthusban.

Hozzáteszem minden ilyen versnél, amikor olvassuk, hogy az Úr *hosszútűrő*, és a Szent Szellem a segítségünkre van, hogy *megláthassuk* azokat, ahol változnunk kell. Mindenki saját magán kell, hogy keresse, ha van ilyen! Ha nincs, akkor teljes békességünk van.

De ha a szívünk valahol mutat valamit – hogyha *a szívünk vádol minket*, így írja az Ige –, akkor azzal *foglalkoznunk* kell, azt nem lehet állandóan ellökdösni, mintha ott sem lenne. Előbb-utóbb bajba fogunk kerülni, az Úrtól fog jönni egy ítélet. Az is az *Ő kegyelméből* lesz, hogy nem a világgal együtt kárhozunk el.

59. Mondom néked, hogy nem jössz ki onnét, mígnem megfizetsz mind az utolsó fillérig.

Ki akar fizetni a saját saráért? Senki! De nem is kell! Jézus minden bűnünkért megfizette az árat, minden bűnünk rá lett terhelve, minden gonoszságunk, minden törvényszegésünk, minden betegségünk és minden fájdalmunk az Úr Jézus Krisztusra lett terhelve és Ő megfizette érte az árat, Ő elszenvedte ezeket.

Megfizette a bűneink árát, úgyhogy nincs szükség arra, hogy mi fizessünk az utolsó fillérig. Hála Istennek *szabadok* vagyunk! Szabadok vagyunk ettől, mert erről szól a *megváltásunk*. Teljesen szabadok vagyunk minden adósságunktól.

Minden cselekedetünk alól felmentést kaptunk, eltöröltetést kaptunk, a szentség és az igazság szellemét kaptuk. A mi részünk, hogy abban járunk-e, magunkat *megigazítjuk-e*, ha szükséges. Így folytatja Jézus.

Jöttek be hozzá abban az időben rossz hírrrel, a galileabeliek felől mondtak rossz híreket. A megölt galileaiak vért Pilátus elegyítette az áldozati állatok vérével. Egy iszonyatos tortúra

lehetett ez. Hírt hoztak Jézusnak erről. Nézzük, Jézus hogyan válaszolt. Manapság is vannak olyan helyzetek, keresztény üldöztetések a világban, hogy nem győzünk imádkozni.

LUKÁCS 13,2–9.

2. És felelvén Jézus, monda nékik: Gondoljátok-é, hogy ezek a galileabeliek bűnösek voltak valamennyi galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték?

Az embernek az első gondolata, hogy a másik milyen bünt követhetett el, hogy ez történt vele, ugye? Jézus azonnal válaszol a gondolataikra. Ez az ember első reakciója. Nem! – mondja Jézus – ne ezt gondoljátok!

3. Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.

Mit mond itt Jézus? Azt mondja, hogy ugyanazokat a bűnöket ti is elkövettétek, mint azok, teljesen hasonló a helyzetetek, de ők *nem tértek meg*, és ha ti meg nem tértek, akkor ti is így járhattok – azt mondja Jézus.

A *megtérésben* van a különbség, ugyanis ha el nem követték azokat a bűnöket, akkor is, ha megítélték egyet közülük, ha csak elkövették egyszer az ítélezést, akkor a *szerelem ellen* vétettek, és az olyan, mintha az összeset elkövették volna. Ha a törvényből egy jöttát nem tartasz be, az olyan, mintha az egészet megszegted volna.

Ahogy valakit *megítélünk* úgy, hogy a kárhóztatás szellemével megyünk, és nagydobra verjük és kárhóztatjuk őt, mondjuk és mondjuk, az *összes többi* vétet is elkövetjük vele. Ha meg nem tértek – mondja Jézus –, ti is így járhattok, mint ahogy ők jártak.

Mert nem abban volt a különbség, hogy ők nagyobb bünt követtek el. Abban van a *különbség*, hogy ők *nem tértek meg*. És ha ti nem tértek meg – mondja Jézus –, nem tudjuk, mi történhet. Folytatja:

4. Vagy az a tizennyolc, akire rászakadt a torony Silóámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösek voltak minden más Jeruzsálemben lakó embernél?

Tragédiák sora volt akkor is, ahogyan ma is történnek ilyenek. Azt kérdezi Jézus: azt hiszitek, hogy akikkel ez a tragédia történt, nekik nagyobb bűneik voltak, bűnösek voltak? Mert az emberek erre hajlamosak, azt gondoljuk ilyenkor, hogy mit követhettek el. Jézus azt mondja, hogy ugye ezt gondoljátok? Jézus válasza megint az, hogy nem voltak bűnösek.

5. Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, hasonlóképpen mindnyájan elvesztek.

Megint itt a helyzet: „ha meg nem tértek”. A *különbség* ott volt, hogy az egyik *kiigazította* magát, megigazította magát, *megtért* belőle, s abban a pillanatban *visszamegy* a kegyelem alá. A kegyelem Istene, a szeretet Istene, a gondviselés Istene, minden oltalom Istene *köponyege alá* kerül. Bement a templomba és megtért belőle. A másik pedig nem.

Mi nem látjuk, hogy az illető ezt a kiigazítást elvégezte a szívében, mi nem látunk bele a szívekbe, ezért nem szabad ítélni. Az illető megtért vagy nem, az *közte és Isten között* zajlik, azt mi nem látjuk. Így kerülünk mi *bajba*, ha meghozzuk ezeket a „nagy bölcs” ítéleteinket a másiktól.

Ezért mondja, hogy ne ítélni, és idő előtt ne ítélni, csak igaz ítéletet hozzatok, az pedig úgy szól, hogy a másik megigazult, mert Isten így tekint rá. Ő a *megigazult* a

Krisztusban, akit te most éppen *ítélsz*. Tehát óvatosak legyünk ezzel és ne vigyük magunkat kárhoztatás alá ezzel! Folytatja Jézus:

LUKÁCS 13,2–9.

6. És ezt a példázatot mondá: Volt egy embernek egy fügefája szőlőjébe ültetve; és elment, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem talált.

Ez az egész fejezet erről szól: a megtérés, kárhoztatás, bűnösség és Isten kegyelme. Érdekes, hogy a szőlőben mit keres egy fügefafa, de nem baj, ez a példázat. Ez nem a természetes folyama az életnek, hogy egy fa nem terem, terméketlen.

7. És monda a vincellérnek: Ímé, három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába?

Azért ez elég komoly vád, nem? Három éve nem termett egy gyümölcsöt sem ez a fa. Vagyis egy *ítélet született*, ez a fa nem kell többé, mert gyümölcstelen, megérett a kivágattatásra. Vágjuk ki ezt a fát, nem kell többé, amiért tartom, azt nem hozza – mondja a gazda. Nézzük erre a választ:

8. Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megrágyázom:

Uram, ne jöjjön még az ítélet! Adjál neki még időt, hátha a megtérésre fordul a szíve. Látod a *közbenjáró helyét* a királyságban, a másikért való imádkozást? Ez az, aki imádkozik a másikért, aki *lát valamit*, hogy azt nem jól tette, hogy már elég régóta nem hozza azt a gyümölcsöt, amit kellene és *közeledik az ítélet*. Az igaz *szerelem visszatartja* az ítéletet, még kegyelmet kér, még kér időt: Uram, ne vágd még ki azt a fát, nincs még itt az ideje! Adj még időt!

9. És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt

Isten szíve benne van ennek a szőlőskert munkásnak a szavaiban. Így kell nekünk is *imádkozni* a másikért. Ha valamit látunk, ami nem helyénvaló, mivel szellemiek vagyunk, látjuk az azt követő dolgokat, amit majd hoz annak a cselekedete, mert a cselekedeteinknek a gyümölcseivel kell majd élnünk.

Ha látunk ilyen dolgokat, akkor nem arra vagyunk elhívatva, hogy kezdjük a szálkákat kiszedegetni és kárhoztatni a másikat, és farizeus módjára viselkedni Krisztus Testében, hanem *kegyelmet kérni*, kérni még időt. Uram, adj még neki időt a megtérésre, még oly kicsinyke, még csak egy éves, két éves, most három éves ez a fa.

Adj még neki egy évet, ha majd jövőre sem terem, akkor térjünk vissza erre! Ez az Úr kegyelme. Ezek *közbenjáró* imádságok. Azért vagyunk itt, hogy *gyümölcsöt* teremjünk, ugye? Arra rendeltelek titeket, hogy gyümölcsöket teremjetek.

Ha nincs gyümölcstermés, akkor *imádság* kell, hogy adjon az Úr kegyelmet, adjon lehetőséget, hogy tudjak neki *segíteni*, hogy nagyobb legyen a *termő lehetősége*, megkapja a nedvességet, megkapja a trágyázást, megkapjon minden feltételt ahhoz, hogy növekedni tudjon, és ha akkor sem hajlik a kegyelemre, majd jövőre térjünk vissza rá.

Ez a *kegyelem*, amikor közbenjárunk a másikért, a szelídségnek szellemével ítéljük meg a másikat. Hogyan? Úgy, hogy *könyörgünk* érte. Ha látunk valamit, hogy az nem helyénvaló, akkor ne keverjük magunkat is bajba, hogy elkezdjük *kárhoztatni* a másikat, ez a legnagyobb *csapdája* az ördögnek!

Legyünk kegyelmes szívűek, ahogy Isten az, és könyörögjünk a másikért, és ha majd jövőre sem tér meg, akkor térjünk vissza erre Uram, addig könyörgök érte. Az Úrnak ez a nagy, hosszútűrő kegyelme: *ha meg nem térsz.*

A Jelenésekben is olvassuk ezt. Azt, hogy a keresztény nincs ítélet alatt, ezt így nem merném állítani, mert a Jelenésekben is olvassuk minden gyülekezetnél, hogy az Úr először egy dicsérettel áll elő, aztán hoz valamit, ami a *nemtetszésére* van, és amikor ezt kifejtette, utána kap a gyülekezet egy *időt* arra, hogy ezt *kiigazítsa*.

És azt írja: *ha meg nem térsz*, akkor majd eljövök és elmozdítom a gyertyatartódat, és akkor nem lesz többé fénye, hogy világítson a világnak, és nem fognak tudni jönni hozzá a pogányok, mert elmozdítottam azt.

De elhangzik egy figyelmeztetés, hogy ez így jó, ez a rész nem jó, ebben igazítsd ki magadat. Ezt az Úr teheti csak meg, Ő szólhat csak így, igazítsd ki magadat! Vagyis, ez a *meg nem térsz*, az az idő, amikor magunkat *megítélhetjük*.

Ezt nagyon komolyan kell venni, mert közben az ördög leselkedik ránk, körbejár, megnézi, hogy történt-e változás. Közben jön és körbejár és keresi, hogy mikor nyelhet el minket. Minket nem lehet elnyelni – mondd ki –, mi kegyelemben járunk, és nem ítélkezünk!

Így olvassuk el a Jelenések 2,2–5-ös verseket. Ezek az Úr Jézus szavai a Gyülekezetéhez, ezt nem mondhatjuk, hogy ezt nem a keresztényeknek írták.

JELENÉSEK 2,2–5.

2. Tudom a te dolgaidat, a te fáradozásodat és állhatatosságodat, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megpróbáltad azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket;

3. És terhet viseltél, és állhatatos vagy, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el

Vagyis át kellett neki menni egy-két dolgon: én vagyok az apostol, meg én vagyok ez, ilyen tanítások, olyan tanítások – egy megmérettetés volt. Az Úr, ha jön hozzád, *először* mindig a *jót* fogja mondani, ebben biztos lehetsz! Ha valaki a kárhozzátással látogat meg, az az ellenség. Az Úr először mindig meg fog dicsérni.

Meg fog *dicsérni*, hogy Őt választottad, hogy befogadtad, hogy szereted Őt, hogy próbálsz az úton járni, cselekedni, dicséretekkkel fog jönni, fel fogja sorolni a jót. Ez az Úr szíve, csak tudjad! Az Úr soha *nem úgy* kezdi, hogy *rád zúdítja*, hogy ez vagy, meg az vagy! Szó nincs róla, Ő a szeretet. De a szeretetben van egy *kiigazítás*, hogy jobb legyél. Egy ilyen útiránnyal jön hozzád, egy ilyen szándékkal.

4. De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.

Annyira elfoglalt lettél más dolgokkal. Lehet, hogy eleinte az Úrért buzgólkodtál, abban az első szeretetben, amikor csak Őt ámulod és bámulod és imádod, és betelsz vele, és minden más megszűnik, csak Ő van. Ő így vár minket az imaszobában. Ezt az első szeretetedet *elhagytad*, vagyis most említi meg, hogy mi az, amiben *változnod* kell.

5. Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteidet cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.

Először az Úr rávilágít valamire, ezt az Ő Szellemé végzi. Rávilágít valamire, ahol *változnunk* kell, és utána ad hozzá *világosságot*, hogy arra tényleg úgy *rálássunk*, ahogy Ő. Utána a *szeretetét közli* velünk, és abban *jön egy erő*, hogy képesek legyünk arra a változásra, hogy azt megcselekedjük. Ez az az erő és szeretet, ami a Szent Szellemtől tud csak jönni, ami *képességet* ad arra, hogy abból *megváltozzunk*.

Amikor ez *erősebb* mindannál, ami a másik oldalon van, akkor vagy képes az *igaz megtérésre*, hogy Őt választod. Azt választod, ahogy Ő mutatja, úgy cselekszel, ahogy Ő akarja. A közelségébe még jobban odakerülj, visszatérj az első szerelemhez, és ne úgy tedd, ahogy eddig. Ez a megtérés, amikor *irányt változtatunk*.

Látjuk, mert rávilágított az Úr arra, hogy erre ez az irány így nem jó, térj meg belőle. Adja hozzá a képességét, a szeretetét, a meggyőződését. A Szent Szellem *meggyőzést* hoz, nem kárhoztatást. Az ördög *kárhoztat*.

A Szent Szellem meggyőz arról, hogy nézd, ez így nem jó. Az Igét eléd tartják és mutatják, itt a világosság, hogy lásd, hogyan kell tenned. Igazítsd meg magadat, és gyere velem erre tovább, mert erre kell menned, ez a jó útirány.

Ezt jelenti a *megtérés*, így kell megtérnünk az Úrhoz, ha a *szeretetet érzed* benne. Ha nem, akkor úgysem leszel képes rá, hogy megváltozz. Minden az Ő szeretete által megy. Ha pedig meg nem térsz, akkor jön egy ítélet. Vagyis vannak a keresztyének számára lejárt idők, amikor *lejárt* az Úrnak a hosszútűrése, mert *nem igazítottuk ki* magunkat.

Isten *kegyelmét kell kérni* ilyenkor a másakra, hogy *lássa meg*, hol kell változnia. Lássuk meg azt, ahol meg kell térnünk, és *segítséget* kell kérnünk az Úrtól, hogy legyen *erőnk* a változásra, hogy onnan kijöjjünk és menjünk másfelé. A *megtérés* ezt jelenti.

Megköszönjük Istennek, hogy ad erről megértést, hogy mi az igaz megtérésünk, és hogy mit kell tennünk, hogyan imádkozzunk a másikeré. Ha látunk dolgokat ne az ítékezés szelleme kerítsen minket hatalmába, mert az minket is bajba sodor, amikor elkezdünk ítékezni. Az ördögnek a terve, hogy mind a kettőt elnyelje.

Szó nincs róla, hogy ez velünk megtörténhet, mert mi az Igének a világosságában vagyunk! Majd az Úr lesz az *ítélet*. Az Úrnak Szellemé nagyon erősen jelen van közöttünk! Örvendezik, amikor világosságot merítünk az Igéből és elszánjuk magunkat, hogy úgy cselekszünk, aszerint cselekszünk.

A 2Timotheus 2. fejezetében a 23–24-es verseket fogjuk olvasni, de olvashatod az egész fejezetet, mert igazából erről fog szólni, hogy hogyan vannak ezek, amikor ítékezünk. Meglátunk helyzeteket és elkezdünk vitatkozni rajta.

2TIMOTHEUS 2,23–26.

23. Az ostoba és nevelésre alkalmatlan vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy azok háborúságokat szülnek

Vagyis ne menj bele ilyenekbe, mert nem jó jön ki belőle. Teljesen ostoba dolgokon össze tudnak kapni szentek. Nevelésre alkalmatlan, nem ad kegyelmet olyan szó, ami nem épülésre való. Mondja az Ige, hogy ilyet ne szóljál. Ezeket kerüld, azt mondja. Akarsz-e békességben élni, vagy akarsz-e háborúságban élni?

A háborúságnál jobb a *békesség*, mert különben belül minden háborog, iszonyatos dolog. Ráadásul az Úr *megfizette* az árát, hogy békességben éljünk. Érdemes bemenni a vitatkozásokba? Nem szabad! Mondja az Ige, hogy ne tegyük!

24. Az Úr szolgájának pedig nem szabad torzsalkodnia, hanem legyen mindenkihez szívélyes, tanításra alkalmas, türelmes.

Nem szabad „torzsalkodnia”, vagyis veszekedni és fölösleges indulatba jönni, vitatkozni. Hanem nézd meg, milyennek kellene lennünk az elvárások szerint? Ez az Ige a mérce. Mondd, hogy „mindenkihez szívélyes”!

Ahhoz is, aki nem üdvözölt ma reggel, ahhoz is, aki a múlt héten mit mondott rólad, vagy csak visszahallottad. Nem tudod, mit mondott, csak mondták neked, ami még rosszabb. Legyél nyitva az Ige színtiszta befogadására, és *türelmes* legyél, az Úr is hosszútűró veled.

2TIMOTHEUS 2,23–26.

25. Aki szelíden fenýíti az ellenszegülöket; talán ha adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére.

Mit kell tennünk? A *szelídség* szellemével szólni, szelíden odatartani az *élet beszédét*. Megint itt van: szelídséggel tedd, ne menj bele az indulatokba! Ne menj bele, két rosszból nem lesz egy jó. Ez az ördögnek az egyik taktikája, hogy valahogy megpróbál beléd harapni, sérelmet okozni, és utána te ugyanúgy reagálj.

De az meg van írva, hogy jóval gyözd le a gonoszt, ugye? Neked abban a táborban kell maradni, ahol nem hasonulhatsz ahhoz, aki veled hogyan és mit tett, vagy hogyan bánt. Neked meg kell maradnod az Úrnak a *békességében*, a tisztaságában, a kegyelmében.

Szelíden tedd ezt a kiigazítást, ha szükséges. Szelíden. Vedd az *élet beszédét*. Ha az Úr ad egy Igét a szívedre, azt mondd meg neki! Az *Igével* menj oda hozzá, az életnek a beszédét tartsd elé és szelíden tedd, ne keverd magadat bajba! Ha *felveszed az indulatait* a másíknak, akkor abból már *torzsalkodások* lehetnek, és az Úr szolgája nem tehet ilyet, ez itt le van írva.

Szelíden kell ezt tenni és *imádkozni*. Miközben te ezt teszed a szelídség szellemével, az életnek a *beszédét* kiteszed oda, hogy ezt *tekintsd*. Miközben rátekintünk, *elváltozunk*. Ugye, így működik az Ige? Ránézünk az Igére, az Igéből *dicsőség fakad*, és ahogy a dicsőséget tekintjük, *elváltozunk* színről színre, dicsőségről dicsőségre az Úrnak Szellemétől.

Csak az Ige tudja elvégezni, vagyis ezt tárhatod elé, itt le van írva ez az Ige, ilyennek kell lennünk, Isten így lát minket. Miközben ezt teszed, közben imádkozod, hogy „vajha az Isten adna neki megtérést”. Mi ez a megtérés, amiről beszéltünk? Hogy *rálát* az illető arra, hogy ahol van, az ott nem jó, amit tett, az nem jó, ezt nem kellett volna mondanom, úgy nem kellett volna tennem, nem volt jó.

Kap az ember egy belső *meggyöződést* erről, és az Úr adja ezt a *kegyelmet* a megtérésre, az igazság megismerésére. Vagyis *ráeszmél* arra, hogy az igazság ezt tette volna, megigazultság így cselekedett volna, akkor fogja tudni megtenni, hogyha az Úr *szelíd hangját* meghallja.

A szelídség szellemével kell ezt elvégezni és akkor az Isten ad neki megtérést. Te nem fogod tudni elvégezni, hogy a szíve megforduljon. Ezt a megtérést *csak Isten tudja adni*, Isten kegyelme. Megkapja azt a kegyelmet, hogy *meglátja*, hogy ez az *igaz út*, ezen kell mennem. Úgy, hogy kárhoztatod, soha nem fogja meglátni! Soha!

2TIMOTHEUS 2,23–26.**26. És felocsúdnának az ördög kelepcéjéből, aki foglyul tartja őket a maga akaratában.**

Ez akkor történik, amikor a *szelídség szellemét* felismerik, hogy ez van az *Úrtól* és ez az igazság, az Igét tárod elé, az élet beszédét tárod elé. Az *igazság megismerésére* eljut Isten kegyelméből, vagyis rálát arra, hogy ez az, amit Isten ad nekem, ez az, ami nekem kell! Ez vagyok én valójában, ezt kell megcselekednem, az *Ige* ezt írja rólam!

Így felocsúdik az ördög kelepcéjéből. Vagyis egyszerűen *világossága támad*, hogy oh, én az ördögnek a *kelepcéjében* vagyok, ha ezeket teszem. Az ördögnek fogságában vagyok, ha így teszem. És erre neki *rá kell látni*, és akkor tud a világosságra *kijönni*.

Amíg abban a kelepcében vagy, így írja: „foglyul tartja őket az ördög a maga akaratában” vagyis *nincs* a Szellem szabadságában az illető. Az ördög becsalta oda és ott van egy helyen, ahol nem tud kiszabadulni, és te állandóan átkozod őt, meg szírod őt, kárhoztatod őt, hogy mit tett, mit nem tett, hogyan viselkedett, hogyan tehetett ilyet.

Szegény ott benn nyomorúságban van és azáltal, hogy *kárhoztatod*, *nem* fog tudni kijönni onnan. Csak hogyha az *élet beszédét* tárod elé és *könyörögsz*, hogy Uram, adj neki még egy évet, körbekapálom, megtrágyázom, meg fog változni! Uram, adj neki még *időt*, adj neki kegyelme! Ezt kellene gyakorolni a keresztény seregnek a Krisztus Testében, hogy Isten kegyelmében járassunk.

Elolvasom nektek, hogy a *kelepcének* mi a jelentése, mert nagyon sokszor már a mai világban nem nagyon hallják, a fiatalok biztos, hogy nem nagyon találkoztak vele. Az Értelmező szótár szerint: általában a vadak fogságára, a vadak fogására, megkerítésére csinált eszköz. Vagyis egy bekerítés. Többé már nem vagy olyan szabad, ahol addig voltál. *Fogságba* visz a kelepcé, fogságban vagy, az ördög fogságába kerültél.

Valakit kelepcébe csalni, ejteni, keríteni – ilyen vonatkozásai vannak. Az ördög *becsalja* oda a másikat, úgyhogy nem is tudja, hogy hova kerül azokkal a cselekedetekkel, amiket cselekszik. Az ördög csalja be oda az illetőt, és fogságba keríti. Madaraknak, halaknak kelepcét vetni, ilyen értelemben is szokták használni.

Tehát megfogunk valamit, fogságba kerítünk. Átvitt értelemben: ravaszul kikoholt fogás, csel – ezt írja az értelmező szótár. Ravaszul kikoholt, ez az ördög természete, mely által valaki másnak hatalmába esik.

Vagyis az ördög koholja ezeket, az ördög készíti ezeket. Amióta az ember a földön van, azóta figyeli az ember természetét, rálát a *gyengénkre*, rálát a dolgokra, hallja a szavainkat. A gondolatainkat nem ismeri, abba nem kap betekintést, de puhatol minket, és *kelepcéket készít*, és be akar minket csalni oda fogságba, hogy utána ott, az ő hatalmában tarthasson minket.

Akkor nem vagy szabad az Úrnak, ha az ördög hatalmában tud tartani téged, akkor azt tesz veled kénye kedve szerint, amit akar. Ez nem egy jó hely, ugye? Betegség, kínok, szenvedések, fájdalmak, gyűlölködések, viszálykodások, perpatvarok, házasságtörések, sorolja az Ige, nagyon sok helyen felsorolja. Ez az ő kelepcéje.

Aki ott abban benne van, először *rá kell, lásson*, hogy rossz helyen van. A többiek könyörögnek érte, nem elítélik, és nem kárhoztatják. Közben ő *kegyelmet kap* Istentől, hogy

ráébredjen, hogy felocsúdjon, hogy ez nem jó, s úgy tud kijönni a világosságra. Ez nagyon-nagyon fontos, hogy a mi imáink ezt elvégezzék.

Amikor *könyörgünk* valakiért és kérjük neki azt a kegyelmet, a Szent Szellem az egyedüli, aki képes *rámutatni* erre, hogy a másik fogságban van, ő azt *lássa meg*, hogy az az út, amin van, az oda vezet. Lehet, hogy még nincs bent a kelepcebén, ám ez az út, amin rajta van, az oda vezet, az nem jó útirány, de *kivozhatja* az Úr onnan.

Ezt nem vádolásokkal és nem kárhoztatásokkal tudjuk megcselekedni, hanem *könyörgésekkel*. Kérjük a Szent Szellemet, hogy Ő *hozzon erőt* az illetőnek, hogy onnan fel tudjon kelni, jöjjön fordulat az életébe, ha téves irányban van, és irányt válthasson, hogy megtérhessen. *Ez a metanoia szó a görögben a megtérés; irányváltást jelent, gondolkodásmódbeli váltást jelent.*

Hogyan fog a *gondolkodásmódunk* megváltozni? Elkezdjük magunkat az *Igével táplálni*, és egyszerűen *másképp látjuk* már azt a dolgot, már nem úgy gondolkodunk róla, ahogy tegnap, hanem *megújultunk* az elménk szerint, az elménk szelleme szerint.

A metanoia a megtérés. Keresztények ezt is rosszul látják sok esetben, hogy nem tért meg az illető. Hogyan fog szegény megtérni, ha nincs elé helyezve az élet beszéde, hanem állandó kárhozatok alatt van?

A metanoia szó a *megtérés*, ami azt jelenti, hogy *kegyelmet kérünk* a másiktól, hogy *kiigazíthassa* önmagát, hogy ő saját magát *megítélhesse*, hogy ez így nem volt jó, nem volt helyes. Amíg ő oda el nem jut, nem fog megváltozni, és amikor ezt meglátja, és *világosságot* kap erre, akkor ő saját maga meghozza az útirányváltásban a *döntést*, hogy nem erre megyek tovább, célirányt váltok, és most az Úr felé közeledem, s így fog *kijönni* az ördög kelepcejéből.

Hálákat adunk Istennek, hogy minden kelepccét idejében észreveszünk az életünkben! Az Úrtól kegyelmet kérünk a megtérésre, hogy láthassuk a dolgokat úgy, ahogy Ő látja, hogy ne kárhoztassuk a másikat, hogy saját magunkat meg tudjuk ítélni. Saját magunk ítéletében gyönyörködhessek az Úr, és ne kelljen Őneki megítélni minket.

Az Úr *hosszútűrő*, kegyelmes és megadja a kegyelmet a *kiigazításra* az életünkben. Nagynagy kegyelme ez az Úrnak, hogyha a keresztények ebben járhatnak. Ő adta ezt a kegyelmet. Megköszönjük az Úrnak, hogy megadja ezt a kegyelmet nekünk, hogy magunkat megítélhessük minden dologban, mely szükséges, mert akkor vagyunk a *szabadság* törvénye alatt.

Akkor abban a szabadságban tudjuk élvezni a Szellemnek a tiszta vezetését, örömét, iránymutatását. Útmutatások jönnek, meg fogjuk hallani az Ő hangját sokkal jobban, mint amikor a kelepcebén vagyunk.

Nem engedjük, hogy oda bevigyen minket az ördög. Körbejár, leselkedik, hogy kit nyeljen el, de minket nem tud, ha ezt látjuk, *nincs hozzáférése* az életünkhöz. Áldott legyen az Úr neve! Dicsérjük Őt! Hálákat adunk Neki! Ámen.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.